

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΑΡΧΗΓΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ ΤΩΝ ΠΕΣΟΝΤΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΗ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ
(Σάββατο 10 Φεβρουαρίου 2018)

«Είμαστε και πάλι, όλοι εδώ. Σ' αυτήν την καθιερωμένη, ετήσια συνάντηση του πρώτου Ψυχοσάββατου κάθε χρόνου.

Σ' αυτή τη συνάντηση της ψυχής και της μνήμης, της τιμής και του χρέους, του συναισθήματος και της περισυλλογής.

Είμαστε εδώ για να τιμήσουμε τους νεκρούς μας.

Να τιμήσουμε τη μνήμη των συναδέλφων μας που δεν είναι πια κοντά μας:

- γιατί, πιστοί στον όρκο τους, αποφάσισαν να δώσουν τη ζωή τους για να υπερασπιστούν τη ζωή των συνανθρώπων τους,
- γιατί προτίμησαν ν' ανταλλάξουν την οδύνη των δικών τους ανθρώπων από την απώλειά τους, με το δικαίωμα στη χαρά, στη ηρεμία, στην προστασία των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων, στην ασφάλεια, των συμπολιτών τους,
- γιατί επέλεξαν να υπογράψουν με τη ζωή και το αίμα τους, τις παρακαταθήκες του χρέους και της τιμής που μας κληροδότησαν.

Είμαστε εδώ για να επαναδιατυπώσουμε τη βούλησή μας να υπερασπιστούμε τις παρακαταθήκες αυτές των εκλιπόντων συναδέλφων μας και να μετουσιώσουμε σε έργο προς τη πατρίδα μας και την κοινωνία τη θυσία τους.

Είμαστε εδώ, όχι για να γιατρέψουμε, μα για να μοιραστούμε τον πόνο των συγγενών τους, να ανασύρουμε στη μνήμη μας τη μορφή τους, να αναλογιστούμε το κενό της απουσίας τους, να συνειδητοποιήσουμε την ευθύνη και το χρέος μας απέναντί τους.

Είμαστε εδώ και θα είμαστε εδώ κάθε χρόνο, ώστε να μην επιτρέψουμε ποτέ στη λήθη να διαγράψει από το μυαλό και τη σκέψη μας τους ανθρώπους των οποίων τη μνήμη τιμούμε σήμερα.

Είμαστε εδώ και θα είμαστε εδώ κάθε χρόνο, για να αποτρέψουμε οποιαδήποτε αμφισβήτηση της διαχρονικής και πανανθρώπινης παραδοχής πως οι άνθρωποι πεθαίνουν μόνο όταν τους ξεχνάμε.

Επιτρέψτε μου να επαναλάβω και φέτος την ευχή μου την παραίνεσή μου, την προτροπή μου, στο Σώμα της Ελληνικής Αστυνομίας, η κορυφαία αυτή ημέρα, η ημέρα μνήμης των πεσόντων κατά την ώρα του καθήκοντος συναδέλφων, να είναι και ημέρα

ενότητας, ημέρα συναδελφικής αλληλεγγύης, ημέρα συνοχής για τη μεγάλη αστυνομική οικογένεια· αφού ο θάνατος δεν ξεχωρίζει βαθμό – θέση – κατηγορία – προέλευση αλλά, απεναντίας, η θυσία πάντα ενώνει τις καρδιές και τις ψυχές των ανθρώπων.

Γιατί, μόνο ενωμένοι και δυνατοί θα καταφέρουμε να συνεχίσουμε αυτόν το δρόμο της προσφοράς και του χρέους, μόνον έτσι θα μπορέσουμε να ανταποκριθούμε στην ευθύνη έναντι της θυσίας των συναδέλφων μας, μόνον έτσι θα μπορέσουμε να αποδώσουμε το φόρο τιμής που δικαιούνται.

Με σεβασμό, λοιπόν, με συγκίνηση, με ευγνωμοσύνη και ομοψυχία ας αποτίσουμε, όλοι μαζί, την τιμή που αρμόζει στους νεκρούς μας· στους συναδέλφους, στους συνεργάτες, στους φίλους που δεν είναι πια κοντά μας.

Κι ας κάνουμε την ευχή να μη «φύγουν» άλλοι, πρόωρα, από κοντά μας· να μη χαραχθεί άλλο όνομα συναδέλφου σε επιτύμβια επιγραφή.

Ούτε η Ελληνική Αστυνομία, ούτε η ελληνική κοινωνία έχουν ανάγκη από άλλους ήρωες για να εδραιωθεί στους πολίτες το αίσθημα ασφαλείας και να αναγνωρισθεί το έργο και η προσφορά μας. Η θυσία αυτών που «έφυγαν» και η τήρηση της βαριάς παρακαταθήκης που άφησαν, από όλους εμάς που συνεχίζουμε σ' αυτό το μονοπάτι του χρέους και της τιμής, αρκεί.

Ας τιμήσουμε, λοιπόν, εκείνους που μας έδωσαν το δικαίωμα να κοιτάζουμε κατάματα τους πολίτες όντας βέβαιοι, κι εμείς κι αυτοί, πως έχουμε πράξει, πως συνεχίζουμε να πράττουμε το καθήκον μας.

Αιωνία τους η μνήμη.»